

נוחמד אל־נואגוט: ארוֹן־המתים שנוכסהו רחוק

עומד אני על סף הטרוף
כפעוט העומד על אֶדן התלון
לא ירח בשמים
לא אהובתי במטה
ילדתי רחוקה
זקנתי רחוקה
ארצי רחוקה
גלותי רחוקה
מתרוצץ אני בכה וכה
כְּהָרָה סומא שאבד אֶפיקוּ ביום סער.

מקנא אני במסמר
על שֵׁשׁ קרשי־עץ לתבקו, לגונן עליו
מקנא ולו בגויות זבות־הדם אשר במדבר
על שֵׁשׁ עורבים המְשַׁעֲשְׁעִים אותם, הצורחים למענם.

חשקה נפשי בעשק, בעריצות
אותה נפשי להתלות בענפים, באופנים, בכנדי עוברי־ארח
להאחו בדבר כלשהו
ולו אף בברזלי הסהר
לא אובר בלבד הנני
אם אפל מעל כסאי בבית־הקפה
לא אניע עד פני הארץ תוך אלפי שנים.

(מערבית: ש ש ו ן ס י מ ד)